

«Μια υπέροχη ιστορία αγάπης...
Τέλασα, έκλαμα, δεν ήθελα να τελειώσει».
Carley Fortune, συγγραφέας

ΣΠΙΤΑ
ΡΟΝΙΑ
ΜΑΚΡΙΑ

μυθιστόρημα

Ashley Poston

Συγγραφέας του μπεστ σέλερ
ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Επτά χρόνια μακριά**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Seven Year Slip

Από τις Εκδόσεις Berkley, an imprint of Penguin Random House, Νέα Υόρκη 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ashley Poston

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ashley Poston, 2023

All rights reserved.

© Εικονογράφησης και σχεδιασμού εξωφύλλου: Vi-An Nguyen

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5503-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

Ashley Poston

ΕΠΤΑ
ΦΡΟΝΙΑ
ΜΑΚΡΙΑ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

*Αφιερωμένο σε όλους τους εραστές του φαγητού
που καίνε το ποπκόρν στον φούρνο μικροκυμάτων:
Η δύναμή μας θα ήταν υπερβολικά μεγάλη
αν ξέραμε και να μαγειρεύουμε.*

Μια αρχή
...

Πολυαγαπημένη μου Κλέμενταιν

«ΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΜΑΓΙΚΟ», είχε σχολιάσει κάποια στιγμή η θεία Αναλεία, καθισμένη στην πολυθρόνα της, που ήταν ντυμένη με ύφασμα στο χρώμα του αυγού του κοκκινο-λαίμη, έχοντας τα μαλλιά της πιασμένα ψηλά, με τη βοήθεια μιας σουβλερής, ασημένιας καρφίτσας. Μου είχε πει εκείνα τα λόγια έχοντας σκανταλιάρικο βλέμμα, σαν να με προκαλούσε να τη ρωτήσω τι εννοούσε. Είχα μόλις κλείσει τα οκτώ και νόμιζα ότι ήξερα τα πάντα.

Εννοείται πως το διαμέρισμα ήταν μαγικό. Η θεία μου έμενε σε ένα κτίριο το οποίο μετρούσε έναν αιώνα ύπαρξης, στο Άπερ Ιστ Σάιτ, με πέτρινα λιοντάρια στις μαρκίζες, μισοσπασμένα, γραπωμένα στις γωνίες. Τα πάντα σ' εκείνο το διαμέρισμα ήταν μαγικά: Ο τρόπος που το φως έλουζε την κουζίνα τα πρωινά, χρυσαφένιο όπως ο κρόκος του αυγού. Ο τρόπος που το γραφείο έμοιαζε να χωρά περισσότερα βιβλία από ό,τι θα ήταν δυνατό, έτσι όπως ξεχείλιζαν από τα ράφια και στοιβάζονταν μπροστά στο παράθυρο στο βάθος, τόσο ψηλά, που σχεδόν έκρυβαν όλο το φως. Χάραζα χάρτες ξένων τόπων στον απέναντι τούβλινο τοίχο του καθιστικού. Το λουτρό, με το άψογο ψηλό παράθυρό του και το γαλακτερό τζάμι, πάνω στο οποίο απλώνονταν ουράνια τόξα, με φόντο τους γαλάζιους τοίχους και την μπανιέρα με τα περίτεχνα γαμψά πόδια, ήταν ο *ιδανικός* χώρος για να ζωγραφίζω. Οι νερομπογιές

μου ζωντάνευαν πραγματικά εκεί, τα χρώματα έσταζαν από τα πινέλα μου καθώς φανταζόμουν μέρη μακρινά, στα οποία ποτέ δεν είχα ταξιδέψει. Και τα βράδια, η σελήνη έμοιαζε τόσο κοντινή, έτσι όπως ξεπρόβαλλε μέσα από τα παράθυρα της κρεβατοκάμαρας της θείας μου, ώστε μπορούσα σχεδόν να την αγγίξω.

Το διαμέρισμα ήταν πράγματι μαγικό. Και να προσπαθούσες να με πείσεις για το αντίθετο, δε θα τα κατάφερες. Απλώς θεωρούσα πως η θεία μου ήταν εκείνη που το καθιστούσε μαγικό – ο τρόπος με τον οποίο ζούσε, αλέγγρα και καπάτσα, έτσι που μετέδιδε εκείνη την ενέργεια σε ό,τι άγγιζε.

«Λάθος, όχι», είπε, με μια κίνηση του χεριού της – εκείνου που κρατούσε το αναμμένο τσιγάρο. Ο καπνός τράβηξε προς το ανοιχτό παράθυρο, χάλασε τη βολή των δύο περιστεριών που κούρνιαζαν στο περβάζι και από εκεί τράβηξε προς τον ανέφελο ουρανό. «Δεν το εννοώ μεταφορικά, πολυαγαπημένη μου Κλέμενταϊν. Στην αρχή μπορεί να μην το πιστέψεις, όμως, στον λόγο μου, είναι αλήθεια».

Κι ύστερα, έγειρε πιο κοντά μου, οπότε η σκανταλιάρικη διάθεση μετατράπηκε σε χαμόγελο, που φέγγιζε πάνω στα φωτεινά, καστανά της μάτια, οπότε μου εκμυστηρεύτηκε ένα μυστικό.

...

Γεύμα εργασίας

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΣΥΧΝΑ ΕΛΕΓΕ ΠΩΣ, έτσι κι είσαι άτομο αταίριαστο, φρόντισε να τους ξεγελάς όλους, μέχρι να ταιριάζεις.

Επίσης έλεγε να έχεις πάντοτε έγκυρο διαβατήριο, να συνδυάζεις τα κρέατα με κόκκινα κρασιά, κι όλα τα άλλα με λευκά, να βρεις μια δουλειά που γεμίζει την καρδιά σου κι όχι μονάχα το μυαλό σου, να μην ξεχνάς να παραδίνεσαι στον έρωτα κάθε φορά που διασταυρώνονται τα μονοπάτια σας, γιατί ο έρωτας πάνω από όλα είναι ζήτημα συγκυριών, και επίσης να κυνηγάς το άπιαστο.

Πάντα, μα πάντα, να κυνηγάς το άπιαστο.

Φαντάζομαι πως η φιλοσοφία αυτή λειτούργησε στην περίπτωση της, κι αυτό γιατί, όπου κι αν βρισκόταν στον κόσμο, πάντοτε αισθανόταν σαν στο σπίτι της. Πορεύτηκε με κέφι στη ζωή, σαν να ανήκε σε κάθε πάρτι στο οποίο δεν προσκλήθηκε ποτέ, ερωτεύτηκε κάθε μοναχική καρδιά που συνάντησε στην πορεία, ξετρώπωσε την κακοτυχία σε κάθε περιπέτεια. Ανέδιδε μια αύρα ιδιαίτερη – όποτε ταξίδευε στο εξωτερικό, την πλησίαζαν τουρίστες να της ζητήσουν οδηγίες, σερβιτόροι ζητούσαν τη γνώμη της για κρασιά και εκλεκτά ούισκι, επώνυμοι ενδιαφέρονταν να μάθουν για τη ζωή της.

Μια φορά, ενώ βρισκόμασταν στον Πύργο του Λονδίνου, η θεία μου κι εγώ βρεθήκαμε τυχαία σε ένα πολυτελές πάρτι, στο Βασιλικό Παρεκκλήσιο του Αγίου Πέτρου του Δεσμώτη,

και καταφέραμε να παραμείνουμε εκεί χάρη σε μια εύστοχη φιλοφρόνηση και ένα εντυπωσιακό φο περιδέραιο. Εκεί γνωριστήκαμε με έναν πρίγκιπα της Ουαλίας, ή της Νορβηγίας, ή κάποιου μέρους, τέλος πάντων, που εκτελούσε χρέη DJ. Λιγοστά πράγματα θυμάμαι από εκείνη τη βραδιά, καθώς υπερεκτίμησα τις αντοχές μου στο πανάκριβο ούισκι.

Όμως, κάθε περιπέτεια με τη θεία μου εξελισσόταν κατά τον ίδιο τρόπο. Ήταν ασυναγώνιστη στο να ταιριάζει στον εκάστοτε χώρο.

Αγχώνεσαι για το ποιο είναι το σωστό πιρούνι σε κάποιο πολυτελές δείπνο; Διάλεξε αυτό που κρατάει ο διπλάνος σου. Χάθηκες σε μια πόλη όπου έχεις ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής σου; Καμώσου ότι βρίσκεσαι εκεί για τουρισμό. Παρακολουθείς όπερα για πρώτη φορά στη ζωή σου; Γνέφε καταφατικά και κάνε ένα σχόλιο για το συγκλονιστικό βιμπράτο. Βρίσκεσαι σε ένα εστιατόριο με αστέρι Michelin, απολαμβάνοντας ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί που στοιχίζει περισσότερο απ' ό,τι το νοίκι σου; Σχολίασε το «σώμα» του και κάνε πως έχεις γευτεί καλύτερες προτάσεις.

Πράγμα που, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ίσχυε.

Εκείνο το φτηνό κρασί που είχα αγοράσει από το παντοπωλείο της γειτονιάς είχε καλύτερη γεύση από το συγκεκριμένο, όμως τα πεντανόστιμα μικρά πιάτα με αποζημίωσαν. Χουρμάδες τυλιγμένοι με μπέικον και σαγανάκι κατσικίσου τυριού, περιχυμένο με μέλι λεβάντας, μπουκιές καπνιστής πέστροφας που έλιωναν στο στόμα. Εν τω μεταξύ, ο μικρός χώρος του εστιατορίου ήταν θαυμάσιος, με απαλό, χρυσαφένιο φωτισμό, τα παράθυρα στην πρόσοψη ανοιχτά ώστε να εισέρχονται οι ήχοι της πόλης, κλαδιά πόθων και αιιθαλών φτερών κρέμονταν από τις εσοχές πάνω από τα κεφάλια μας, ενώ ο αέρας του κέντρου χάιδευε τους ώμους μας. Οι τοίχοι ήταν ντυμένοι με μαόνι, τα σεπαρέ με ένα απαλό δέρμα που, στη

λάβρα των αρχών Ιουνίου, ήταν ικανό να ξεκολλήσει την επιδερμίδα από τους μηρούς μου αν δεν πρόσχα. Ο χώρος ανέδιδε μια οικειότητα, τα τραπέζια βρισκόνταν σε τόση απόσταση μεταξύ τους, ώστε να μην μπορούμε να ακούμε τις χαμηλόφωνες συζητήσεις των άλλων θαμώνων, καθώς μεσολαβούσε ένα διαρκές, απαλό μουρμουρητό από τη μεριά της κουζίνας.

Αν ένα εστιατόριο μπορούσε να σε σαγηνεύσει, ομολογώ πως ήμουν ολότελα μαγεμένη.

Η Φιόνα, η Ντρου κι εγώ καθόμασταν σε ένα μικρό τραπέζι στο Olive Branch, ένα εστιατόριο βραβευμένο με αστέρι Michelin, στο Σόχο, όπου η Ντρου μάς *ικέτευε* να πάμε εδώ και μία εβδομάδα. Συνήθως δε μου αρέσουν τα παρατεταμένα γεύματα, όμως ήταν Παρασκευή, καλοκαίρι και, για να είμαι ειλικρινής, χρωστούσα χάρη στη Φιόνα, τη σύζυγο της Ντρου, καθώς την περασμένη εβδομάδα τελευταία στιγμή ακύρωσα τα σχέδια και δεν τους ακολούθησα στο θεατρικό που ήθελε να παρακολουθήσει η Ντρου. Η Ντρου Τόρες ήταν υπεύθυνη εκδόσεων και πάντοτε επιχειρούσε να εντοπίσει ιδιαίτερους, ταλαντούχους συγγραφείς, οπότε κάθε τόσο μας έσερνε με τη Φιόνα στις πλέον αλλόκοτες συναυλίες, θεατρικά έργα και στέκια. Και αυτό κάτι λέει για το πόσο αλλόκοτες ήταν οι επιλογές της, μιας κι είχα ταξιδέψει σε σαράντα τρεις χώρες με τη θεία μου, κι εκείνη ήταν *εξαιρετική* στο να εντοπίζει αλλόκοτα μέρη.

Ο συγκεκριμένος χώρος, όμως, ήταν πολύ –μα πολύ– ευχάριστος.

«Αυτό είναι και επίσημα το πιο κυριλέ γεύμα της ζωής μου», αποφάνθηκε η Φιόνα, όπως έβαζε ακόμα έναν χουρμά τυλιγμένο με μπίικον στο στόμα της. Απ' όσα πράγματα είχαμε παραγγείλει μέχρι στιγμής ήταν το μοναδικό που μπορούσε να φάει – οι φέτες εκλεκτού όσο και λιπαρού βοδινού Ιαπωνίας αποκλείονταν ασυζητητί για μια γυναίκα στον έβδομο μήνα

της εγκυμοσύνης. Η Φιόνα ήταν ψηλή και λεπτή, με μαλλιά βαμμένα βιολετί και ιδιαίτερα λευκή επιδερμίδα. Φακίδες απλώνονταν και στα δυο της μάγουλα, ενώ φορούσε μονίμως διάφορα κιτς σκουλαρίκια, τα οποία εντόπιζε σε παζάρια τα Σαββατοκύριακα. Η σημερινή επιλογή ήταν δυο μεταλλικά φίδια που στα στόματά τους έπιαναν πινακίδες που έγραφαν ΣΑΛΤΑ ΓΑΜΗΣΟΥ. Η Φιόνα ήταν η κορυφαία σχεδιάστρια του οίκου Strauss & Adder.

Δίπλα της καθόταν η Ντρου, που κάρφωνε με το πιρούνι της ακόμα μία φέτα βοδινού. Πρόσφατα είχε αναλάβει χρέη προϊσταμένης εκδοτικού στο Strauss & Adder, με μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά και θερμή, καστανή επιδερμίδα. Ήταν μονίμως ντυμένη σαν να ετοιμαζόταν να αναχωρήσει για κάποια ανασκαφή στην Αίγυπτο το 1910, και η σημερινή μέρα δεν αποτελούσε εξαίρεση: χακί παντελόνι από μαλακό ύφασμα, καλοσιδερωμένο λευκό πουκάμισο με κουμπωμένο τον γιακά και τிரάντες.

Έτσι όπως καθόμουν μαζί τους αισθανόμουν κάπως ακατάλληλα ντυμένη, καθώς είχα φορέσει ένα κοντομάνικο μπλουζάκι, δώρο από το Eggverything Café, το αγαπημένο φαγάδικο των γονιών μου, ξεπλυμένο τζιν παντελόνι και ίσια κόκκινα παπούτσια, ένα ζευγάρι που είχα από φοιτήτρια, τόσο φθαρμένο, που οι σόλες ήταν πιασμένες με μονωτική, γιατί δε μου έκανε καρδιά να το αποχωριστώ. Είχα τρεις μέρες να λουστώ κανονικά, πόσο να βοηθήσει και το στεγνό σαμπουάν, όμως είχα αργήσει να ξεκινήσω για τη δουλειά το πρωί, οπότε δεν κάθισα να προβληματιστώ ιδιαίτερα. Εργαζόμουν στο τμήμα δημοσίων σχέσεων στο Strauss & Adder, διαρκώς οργάνωνα εκδηλώσεις, αλλά για κάποιον λόγο δεν είχα οργανωθεί ούτε στο ελάχιστο για τη συγκεκριμένη έξοδο. Βέβαια, για να μην αδικώ τον εαυτό μου, ήταν Παρασκευή, καλοκαιριάτικα, οπότε δεν περίμενα πως θα βρισκόταν κανείς άλλος στο γραφείο σήμερα.

«Είναι πραγματικά όμορφα εδώ», συμφώνησα. «Χίλιες φορές καλύτερα απ' ό,τι εκείνη η ποιητική εκδήλωση στο Village».

Η Φιόνα έγνεψε καταφατικά. «Πάντως, μου άρεσε που είχα δώσει σε όλα τα ποτά ονόματα συγχωρεμένων ποιητών».

Έκανα μια γκριμάτσα. «Εκείνο το Έμιλι Ντίκινσον μου προκάλεσε φοβερό πονοκέφαλο».

Η Ντρου έμοιαζε πολύ περήφανη για την επιλογή της. «Δεν είναι θαυμάσιο αυτό το μέρος; Θυμάστε εκείνο το άρθρο που σας έστειλα; Από το *Eater*; Ο αρθρογράφος, ο Τζέιμς Άστον, είναι επικεφαλής σεφ εδώ. Δεν είναι ιδιαίτερα πρόσφατο το άρθρο, αλλά παραμένει εξαιρετικό ανάγνωσμα».

«Και θέλεις να τον πείσεις να συνεργαστεί μαζί μας;» ρώτησε η Φιόνα. «Για τι... για κάποιο βιβλίο μαγειρικής;»

Η Ντρου πήρε ύφος γνήσια πληγωμένο. «Συγγνώμη, για τι με πέρασες, για καμιά πληβεία; Εννοείται πως όχι. Ένα βιβλίο μαγειρικής θα χαράμιζε το ταλέντο ενός ανθρώπου που χειρίζεται τόσο εκπληκτικά τις λέξεις».

Με τη Φιόνα κοιταχτήκαμε με νόημα. Την ίδια ακριβώς διατύπωση είχε χρησιμοποιήσει η Ντρου και για εκείνο το θεατρικό που τελευταία στιγμή απέφυγα την περασμένη εβδομάδα, καθώς έπρεπε να μετακομίσω στο διαμέρισμά της μακαρίτισσας της θείας μου. Το Σάββατο, η Φιόνα μού σχολίαζε, την ώρα που κουβαλούσα ένα ασήκωτο πικάπ στο ασανσέρ, πως δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναπάει για κολύμπι στον ωκεανό.

Σε κάθε περίπτωση, η Ντρου είχε πράγματι μια απίθανη ικανότητα να εντοπίζει άτομα με πραγματικό συγγραφικό ταλέντο, κι ας μην είχαν γράψει λέξη ακόμη. Ήταν εξαιρετική στο να διακρίνει προοπτικές. Ζούσε κι ανέπνεε γι' αυτές.

Κι αυτό ήταν που την καθιστούσε τόσο ιδιαίτερα δυναμική. Μονίμως συντασσόταν με τα αυτσάιντερ και πάντοτε τα βοηθούσε να αναδειχτούν.

«Δεν κατάλαβα, γιατί κοιτάξετε έτσι;» ρώτησε η Ντρου,

καρφώνοντας επίμονα τις δυο μας, εναλλάξ. «Το ένστικτό μου επιβεβαιώθηκε για εκείνο τον μουσικό που ακούσαμε στο Governors Island τον περασμένο μήνα».

«Καλή μου», απάντησε υπομονετικά η Φιόνα, «προσωπικά, ακόμη προσπαθώ να ξεπεράσω το θεατρικό που είδα την περασμένη εβδομάδα με θέμα έναν άντρα που είχε δεσμό με ένα δελφίνι».

Η Ντρου μόρφασε. «Εντάξει, ήταν μια... άστοχη επιλογή. Ο μουσικός, όμως, δεν ήταν! Ούτε κι εκείνη η τύπισσα από το TikTok, που έγραψε το θρίλερ που διαδραματίζεται σε λούνα παρκ. Θα κάνει τρομερή επιτυχία. Όσο γι' αυτόν τον σεφ... είμαι βέβαιη πως είναι εξαιρετικός. Θέλω να μάθω περισσότερα για εκείνο το καλοκαίρι που έκλεισε τα είκοσι έξι... άφησε κάποιους υπαινιγμούς στο άρθρο, αλλά δεν έδωσε αρκετά στοιχεία».

«Θεωρείς πως κάτι κρύβεται εδώ;» ρώτησε η Φιόνα.

«Είμαι βέβαιη. Καλά δε λέω, Κλέμενταϊν;»

Οι δυο τους γύρισαν και με κοίταξαν με προσμονή.

«Για να πω την αλήθεια... δεν το έχω διαβάσει», ομολόγησα, οπότε η Φιόνα πλατάγισε τη γλώσσα στον ουρανό της, με εκείνο τον τρόπο που είναι βέβαιο πως θα κάνει το μελλοντικό παιδί τους να μαζεύεται με τη μία. Χαμήλωσα το κεφάλι ντροπιασμένη.

«Να το διαβάσεις!» απάντησε η Ντρου. «Ο τύπος έχει ταξιδέψει σε ολόκληρο τον κόσμο, όπως κι εσύ. Ο τρόπος με τον οποίο συνδέει το φαγητό με τις φιλίες και τις αναμνήσεις... τον θέλω». Έστρεψε το πεινασμένο βλέμμα της προς την κουζίνα. «Τον θέλω κολασμένα». Εν τω μεταξύ, κάθε φορά που έπαιρνε το συγκεκριμένο ύφος, τίποτε δεν μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στα σχέδιά της.

Ήπια ακόμα μια γουλιά από εκείνο το υπερβολικά stuffy κρασί κι έπιασα το μενού με τα επιδόρπια για να ρίξω μια

ματιά. Παρότι συνήθως γευματίζαμε μαζί –ήταν ένα από τα θετικά του να εργάζεσαι στο ίδιο κτίριο με τις κολλητές σου–, συνήθως περιοριζόμαστε σε επιλογές κοντά στη δουλειά, και τα εστιατόρια εκεί ήταν...

Τι να λέμε τώρα.

Προτιμώ να μη σκέφτομαι πόσα σάντουιτς και μακαρόνια με κιμά κι αστακό από καντίνες έχω φάει. Το Μίνταουν το καλοκαίρι αποτελούσε πόλο έλξης για τους τουρίστες, επομένως το να προσπαθείς να βρεις μέρος να φας που να μην είναι καντίνα ή κάποιο τραπεζάκι στα γρασίδια του Μπράιαντ Παρκ ήταν σχεδόν αδύνατο, αν δεν είχες κάνει κράτηση.

«Λοιπόν, μόλις τον διπλαρώσεις, έχω μια ερώτηση σχετικά με το μενού των επιδορπίων», είπα, δείχνοντας την πρώτη πρόταση στον κατάλογο. «Τι στον κόρακα είναι η αποδομημένη λεμονόπιτα;»

«Α, είναι μία από τις σπεσιαλιτέ του σεφ», μας πληροφόρησε η Ντρον, καθώς η Φιόνα άρπαζε το μενού από τα χέρια μου για να το μελετήσει. «Θέλω οπωσδήποτε να τη δοκιμάσω».

«Αν δω στο πιάτο καμιά φέτα λεμονιού, πασπαλισμένη με λίγη ζάχαρη, πάνω σε ένα μπισκότο», είπε η Φιόνα, «θα σκάσω στα γέλια».

Έριξα μια ματιά στο κινητό μου να δω τι ώρα ήταν. «Ό,τι κι αν είναι, ας την παραγγείλουμε, να πηγαίνουμε κάποια στιγμή. Είπα στη Ρόντα πως θα έχουμε γυρίσει ως τη μία».

«Παρασκευή είναι!» αγανάκτησε η Φιόνα, ενώ ανέμιζε το μενού προς το μέρος μου. «Κανείς δε δουλεύει τις Παρασκευές καλοκαιριάτικα. Ειδικά στις εκδόσεις».

«Εγώ, μια φορά, δουλεύω», απάντησα. Η Ρόντα Άντερ ήταν η άμεση προϊσταμένη μου, διευθύντρια του τομέα δημοσίων σχέσεων και προώθησης, καθώς και συνεταιίρος στον εκδοτικό οίκο. Ήταν μία από τις πλέον πετυχημένες γυναίκες στον χώρο. Αν ένα βιβλίο είχε τη δυνατότητα να ξεχωρίσει, εκείνη

ήξερε πώς ακριβώς να το οδηγήσει στην επιτυχία, κι αυτό αποτελούσε από μόνο του ιδιαίτερο ταλέντο. Και, για να έχουν ακριβή εικόνα της κατάστασης η Φιόνα και η Ντρου, πρόσθεσα: «Έχω τρεις συγγραφείς αυτή τη στιγμή που περιοδεύουν για την προώθηση των βιβλίων τους... και είναι βέβαιο πως κάτι θα στραβώσει».

Η Ντρου έγνεψε καταφατικά. «Ο Εκδοτικός Νόμος του Μέρφι».

«Ακριβώς», συμφώνησα. «Άσε που η Τζούλιετ είχε πλαντάξει στο κλάμα σήμερα το πρωί, εξαιτίας του δικού της, οπότε προσπαθώ να μην την επιβαρύνω περισσότερο».

«Μεγάλο καθοίκι ο Ρωμαίος της, ο Ρομπ», σχολίασε η Ντρου.

«Μεγάλο καθοίκι», συμφώνησα.

«Μιας και λέμε για σχέσεις». Η Φιόνα ανακάθισε ελαφρά κι ακούμπησε τους αγκώνες της πάνω στο τραπέζι. Α, το ήξερα πολύ καλά το συγκεκριμένο ύφος, οπότε δαγκώθηκα, για να πνίξω ένα βογκητό. Έγειρε προς το μέρος μου και με κοίταξε, σηκώνοντας τα φρύδια της. «Πώς πάνε τα πράγματα μ' εσένα και τον Νέιτ;»

Ξαφνικά, το ποτήρι με το κρασί μου φάνηκε ακαταμάχητα ενδιαφέρον, όμως, όσο περισσότερο με κάρφωνε η φίλη μου με το βλέμμα της, περιμένοντας μια απάντηση, τόσο εξασθενούσαν οι αντοχές μου, ώσπου τελικά αναστέναξα και είπα: «Το λήξαμε, την περασμένη εβδομάδα».

Ένα πνιχτό επιφώνημα ξέφυγε από τη Φιόνα, λες και η εξέλιξη αυτή συνιστούσε προσβολή για την ίδια, προσωπικά. «Την περασμένη εβδομάδα; Πριν ή μετά τη μετακόμιση;»

«Στη διάρκεια της. Τη βραδιά που πήγατε στο θέατρο».

«Καλά, και δε μας είπες λέξη;» συμπλήρωσε η Ντρου, με περισσότερη περιέργεια από ό,τι η ταραγμένη σύζυγός της.

«Δε μας είπες λέξη!» επανέλαβε η Φιόνα, συγχυσμένη. «Για κάτι τόσο σημαντικό!»

«Ειλικρινά, δεν έγινε και τίποτε σπουδαίο». Σήκωσα τους ώμους. «Βασικά, με γραπτά μηνύματα το λήξαμε. Νομίζω πως ήδη βγαίνει με κάποια, τη βρήκε μέσω μιας εφαρμογής γνωριμιών». Οι φιλενάδες μου με κοίταζαν με απόλυτο οίκτο, όμως δε θέλησα να σταθώ περισσότερο σε αυτό το θέμα. «Ειλικρινά, δεν έγινε κάτι. Ούτως ή άλλως, δεν ταιριάζαμε ιδιαίτερα».

Κι αυτό ήταν αλήθεια, όμως παρέλειψα να αναφέρω τον καβγά που προηγήθηκε των γραπτών μηνυμάτων. Βέβαια, η λέξη *καβγάς* είναι κάπως υπερβολική. Περισσότερο ήταν σαν ένα σήκωμα των ώμων και μια λευκή σημαία, σε ένα πεδίο μάχης ήδη εγκαταλειμμένο.

«Πάλι; Πρέπει να δουλέψεις *πάλι* ως αργά;» με είχε ρωτήσει ο Ντέιλ. «Αφού ξέρεις πόσο σημαντική είναι η αποψινή βραδιά για μένα. Σε ήθελα εδώ, μαζί μου».

Για να είμαι ειλικρινής, είχα ξεχάσει πως ήταν τα εγκαίρια της έκθεσής του σε μια γκαλερί. Ήταν καλλιτέχνης –μεταλλουργός, για την ακρίβεια– και η εξέλιξη αυτή ήταν σπουδαία για εκείνον. «Λυπάμαι, Νέιτ. Προέκυψε κάτι έκτακτο».

Κι ήταν, πράγματι, έκτακτο, είμαι βέβαιη γι' αυτό, αν και δεν μπορώ να θυμηθώ τι ακριβώς ήταν αυτό που είχε προκύψει και με ανάγκασε να μείνω ως αργά στο γραφείο.

Εκείνος παρέμεινε σιωπηλός για αρκετή ώρα και τελικά ρώτησε: «Για να καταλάβω, έτσι θα πάει το πράγμα; Δε θέλω να είμαι ένα πάρεργο για σένα, Κλέμενταϊν».

«Δεν είσαι πάρεργο!»

Ήταν. Αναμφίβολα, αυτό ήταν. Όλο το διάστημα που ήμασταν μαζί τον κρατούσα σε απόσταση, γιατί τουλάχιστον έτσι δε θα μπορούσε να καταλάβει πόσο προβληματική ήμουν. Θα μπορούσα να συνεχίσω να ζω ένα ψέμα. Θα μπορούσα να καμώνομαι ότι ήμουν μια χαρά... γιατί *ήμουν* μια χαρά. Δεν είχα άλλη επιλογή. Δεν ήθελα να ανησυχούν για μένα οι άλλοι, τη στιγμή που είχαν ήδη τόσες σκοτούρες. Εκεί πατούσε η όλη

γοητεία μου, σωστά; Στο ότι δεν υπήρχε λόγος να ανησυχείς για την Κλέμενταϊν Γουέστ. Ότι και να συνέβαινε, έβρισκε πάντοτε τρόπο να βάλει τα πράγματα σε σειρά.

Ο Νέιτ αναστέναξε βαριά, σύγκορμος. «Κλέμενταϊν, νομίζω πως πρέπει να σταθείς με ειλικρίνεια απέναντι σε αυτό που συμβαίνει». Αυτή ήταν η παροιμιώδης σταγόνα που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει. «Είσαι τελείως κλεισμένη στον εαυτό σου, χρησιμοποιείς τη δουλειά σου σαν ασπίδα. Ειλικρινά, δε νομίζω πως σε ξέρω πραγματικά. Δεν ανοίγεσαι. Δε θέλεις να φανείς *ευάλωτη*. Τι απέγινε το κορίτσι σ' εκείνες τις φωτογραφίες; Εκείνο το παιδί που είχε νερομπογιές κάτω από τα νύχια;»

Εκείνο το κορίτσι δεν υπήρχε πια, όμως αυτό το ήξερε ήδη ο Νέιτ. Με γνώρισε όταν εκείνη είχε φύγει από τη ζωή. Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που δε με είχε χωρίσει την πρώτη φορά που ακύρωσα τα σχέδιά μας, γιατί επέμενε στην προσπάθεια να εντοπίσει εκείνο το κορίτσι με τις νερομπογιές κάτω από τα νύχια, που είχε δει κάποια στιγμή σε μια φωτογραφία, στο παλιό μου διαμέρισμα. Το κορίτσι από το παρελθόν.

«Με αγαπάς καθόλου;» συνέχισε. «Δε σε θυμάμαι να το λες, έστω μία φορά».

«Τρεις μήνες είμαστε μαζί. Είναι κάπως νωρίς, δε νομίζεις;»
«Κάποια πράγματα τα ξέρεις από την αρχή».

Σούφρωσα τα χείλη μου. «Αφού το θέτεις έτσι, δεν ξέρω». Κι αυτό ήταν.

Είχα φτάσει στο τέλος αυτής της σχέσης. Πριν πω κάτι για το οποίο θα μετάνιωνα αργότερα, έκλεισα το τηλέφωνο κι ύστερα του έστειλα ένα γραπτό μήνυμα, βάζοντας και επίσημα τέλος. Θα του επέστρεφα την οδοντόβουρτσά του με κάποιο κούριερ. Το μόνο βέβαιο ήταν πως δεν υπήρχε περίπτωση να κάνω ολόκληρο ταξίδι μέχρι το *Γουίλιαμσμπεργκ*, εφόσον δεν ήταν απόλυτη ανάγκη.

«Άλλωστε», συνέχισα, όπως βουτούσα το μπουκάλι με το πανάκριβο κρασί για να γεμίσω το ποτήρι μου, «δε νομίζω πως έχω διάθεση να κάνω σχέση αυτό το διάστημα. Θέλω να εστιάσω την προσοχή μου στην καριέρα μου... δεν έχω χρόνο να σαγλαμαρίζω με άτομα που στο τέλος μπορεί να τα χωρίσω με γραπτό μήνυμα ύστερα από τρεις μήνες. Άσε που και το σεξ δεν έλεγε κάτι». Κατέβασα μια γερή γουλιιά κρασί για να ξεπλύνω εκείνη την απαίσια αλήθεια.

Η Ντρου με παρατηρούσε με δέος, κουνώντας το κεφάλι. «Εδώ δες, ούτε ένα δάκρυ».

«Δεν την έχω δει ποτέ να κλαίει για κάποιον άντρα», είπε η Φιόνα στη σύζυγό της.

Προσπάθησα να διαφωνήσω, να υποστηρίξω πως, όχι, στην *πραγματικότητα* είχα κλάψει, όμως τελικά έκλεισα το στόμα μου γιατί... είχε δίκιο. Ούτως ή άλλως, σπάνια έκλαιγα, και να το κάνω για κάποιον άντρα; Δεν υπήρχε περίπτωση. Η Φιόνα πάντοτε έλεγε πως αυτό εξηγούνταν επειδή όλες μου οι σχέσεις κατέληγαν με το να αναφέρομαι σε *κάποιον άντρα*... ένα άτομο που το όνομά του δεν άξιζε καν μια θέση στη μνήμη μου. «Όλα αυτά συμβαίνουν επειδή ποτέ σου δεν ερωτεύτηκες», μου είχε πει κάποτε, κι ίσως να είχε δίκιο.

«Κάποια πράγματα τα ξέρεις από την αρχή», είχε πει ο Νέιτ.

Εγώ, πάλι, δεν ήξερα καν πώς αισθάνεσαι όταν έχεις ερωτεύτεί.

Η Φιόνα έκανε μια αδιάφορη χειρονομία. «Τέλος πάντων, καλή του ώρα κι αυτού! Δεν του άξιζε μια σύντροφος που πατάει γερά στα πόδια της οικονομικά, σκίζει στη δουλειά της και έχει δικό της διαμέρισμα σε πρώτης τάξης συνοικία», συνέχισε, κι εκείνο το σχόλιο σαν να της θύμισε το *δεύτερο* θέμα που, πραγματικά, δεν είχα καμία διάθεση να συζητήσω. «Αλήθεια, πώς είναι; Το διαμέρισμα, θέλω να πω».

Το διαμέρισμα. Τόσο η Φιόνα όσο και η Ντρου είχαν πάψει

να αναφέρονται σε αυτό ως διαμέρισμα της θείας μου ήδη από τον Ιανουάριο, εγώ όμως δεν μπορούσα να κόψω τη συνήθεια. Ανασήκωσα τους ώμους.

Θα μπορούσα να τους πω την αλήθεια, δηλαδή πως κάθε φορά που διάβαινα το κατώφλι περίμενα να αντικρίσω τη θεία μου στην πολυθρόνα της την ντυμένη με ύφασμα στο χρώμα του αυγού του κοκκινολαίμη, όμως η πολυθρόνα μάς είχε αφήσει χρόνους.

Όπως και η ιδιοκτήτριά της.

«Τέλειο είναι», επέλεξα να απαντήσω.

Η Φιόνα και η Ντρου κοιτάχτηκαν και πάλι με νόημα, σαν να μη με πίστευαν. Λογικό· δεν ήμουν ιδιαίτερα καλή στα ψέματα.

«Τέλειο είναι», επανέλαβα. «Συγγνώμη, γιατί μιλάμε τόση ώρα για μένα; Πάμε να βρούμε αυτόν τον περίφημο σεφ που μας έλεγες, να τον δελεάσουμε ώστε να έρθει στη σκοτεινή πλευρά». Άπλωσα το χέρι πάνω στο τραπέζι, έπιασα τον τελευταίο χουρμά και τον έφαγα.

«Εντάξει, ναι, απλώς να κάνουμε πρώτα νόημα στη σερβιτόρα μας...» μουρμούρισε η Ντρου, όπως κοίταζε ολόγυρα, μήπως και κατάφερε να τραβήξει την προσοχή κάποιου, όμως ήταν υπερβολικά ευγενική και διστακτική για να κάνει οτιδήποτε περισσότερο από το να κοιτάζει επίμονα. «Δεν ξέρω, να σηκώσω το χέρι μου ή... τι υποτίθεται πως κάνεις στα ακριβά εστιατόρια;»

Η Ντρου είχε αποδειχτεί πολύ πιο δυναμική στην προσπάθειά της να εντοπίσει συγγραφείς, ώστε να ενισχύσει τη λίστα της εκείνους τους τελευταίους μήνες, όμως αναπόφευκτα αναρωτιόμουν μήπως ορισμένες από εκείνες τις εξόδους –το κονσέρτο στο Governors Island, το θεατρικό που δυστυχώς δεν μπόρεσα να παρακολουθήσω, η όπερα τον περασμένο μήνα, εκείνη η τύπισσα από το TikTok που συναντήσαμε σε ένα

βιβλιοπωλείο στο Γουέλινγκτον Χάιτς, η έκθεση στην γκαλερί για τον καλλιτέχνη που ζωγράφιζε με το σώμα του— είχαν σκοπό να με βοηθήσουν να ξεχνιέμαι. Να ξεφύγω από το πένθος. Μόνο που κόντευαν πια να συμπληρωθούν έξι μήνες, κι ήμουν εντάξει πλέον.

Ειλικρινά, ήμουν εντάξει.

Βέβαια, είναι κάπως δύσκολο να πείσεις τον άλλο ότι είσαι εντάξει όταν σε έχει δει να κλαις με λυγμούς στο πάτωμα του μπάνιου σου στις δύο το πρωί, τύφλα στο μεθύσι, τη νύχτα μετά την κηδεία της θείας σου.

Οι δυο τους είχαν δει τις χειρότερες, ωμότερες πτυχές του εαυτού μου και δε διέγραψαν το τηλέφωνό μου από τα κινητά τους. Δεν ήμουν πάντοτε το βολικότερο άτομο στη συνύπαρξη με τους άλλους, και το γεγονός πως παρέμειναν ακλόνητες στο πλευρό μου σήμαινε για μένα περισσότερα από ό,τι ήμουν διατεθειμένη να παραδεχτώ, ενώ το να με τραβάνε με το ζόρι σε αυτές τις εκδηλώσεις, τους τελευταίους μήνες, είχε αποδειχτεί αναζωογονητικό.

Επομένως, το λιγότερο που μπορούσα να κάνω ήταν να διευκολύνω την Ντρου και να τραβήξω την προσοχή κάποιου σερβιτόρου.

«Άσε, το έχω», αναστέναξα, οπότε σήκωσα το χέρι και έκανα νόημα στη σερβιτόρα μας, τη στιγμή που απομακρυνόταν από ένα άλλο τραπέζι, υψώνοντας τη φωνή μου. Δεν ήμουν βέβαιη για το κατά πόσο αυτός ήταν ο ενδεδειγμένος τρόπος να τραβήξεις την προσοχή του προσωπικού σε ένα κυριλέ εστιατόριο, όμως, σε κάθε περίπτωση, εκείνη πλησίασε γρήγορα. «Θα μπορούσαμε να έχουμε την... ε...» Έριξα μια ματιά στο μενού με τα επιδόρπια.

«Αυτό το... αποδομημένο, τέλος πάντων», συμπλήρωσε η Φιόνα.

«Ναι», είπα, «κι επίσης, μήπως θα ήταν εύκολο να μιλήσουμε

με τον σεφ;» Με γρήγορες κινήσεις, η Φιόνα έβγαλε μια επαγγελματική κάρτα από την τσάντα της και την πρότεινε στη σερβιτόρα, ενώ εγώ συμπλήρωνα: «Πείτε του, σας παρακαλώ, ότι είμαστε στελέχη του εκδοτικού οίκου Strauss & Adder και θα θέλαμε να του μιλήσουμε για μια ενδεχόμενη συνεργασία... ένα βιβλίο, για την ακρίβεια».

Η σερβιτόρα δε φάνηκε να αιφνιδιάζεται στο ελάχιστο από το αίτημα, καθώς παραλάμβανε την κάρτα και την τοποθετούσε στην τσέπη της μαύρης ποδιάς της. Απάντησε πως θα μετέφερε το αίτημα και απομακρύνθηκε γρήγορα για να δώσει την παραγγελία μας.

Με το που απομακρύνθηκε η σερβιτόρα, η Ντρου χτύπησε παλαμάκια ενθουσιασμένη. «Για να δούμε! Αχ, δεν είναι συναρπαστικό; Αυτή η αίσθηση δεν παλιώνει ποτέ».

Ο ενθουσιασμός της ήταν μεταδοτικός, παρότι προσωπικά δε μου έλεγε κάτι η περίπτωση αυτού του σεφ. «Πράγματι», συμφώνησα, και ξαφνικά το κινητό μου άρχισε να δονείται μέσα στην τσάντα μου. Το έβγαλα κι έριξα μια γρήγορη ματιά στην ειδοποίηση, καθώς είχα λάβει κάποιο μήν. Γιατί μου είχε στείλει μήνυμα εδώ ένας από τους συγγραφείς μου;

Η Φιόνα έγειρε προς το μέρος της συζύγου της. «Τι θα έλεγες να γνωρίζαμε την Κλεμ με εκείνον τον τύπο που μετακόμισε στο διπλανό μας διαμέρισμα;»

«Συμπαθητικός είναι», συμφώνησε η Φιόνα.

«Όχι, ευχαριστώ». Άνοιξα το μήν. «Δεν είμαι έτοιμη να ξεκινήσω νέα σχέση, μία εβδομάδα έχω που το έληξα με τον Νέιτ».

«Αφού είπες ότι τον ξεπέρασες!»

«Και πάλι, μεσολαβεί ένα διάστημα ανασύνταξης... όχι, ρε γαμώτο», συμπλήρωσα, καθώς ολοκλήρωνα τη γρήγορη ανάγνωση του μηνύματος, οπότε πετάχτηκα όρθια. «Λυπάμαι, πρέπει να φύγω αμέσως».

Ανήσυχη, η Φιόνα ρώτησε: «Συνέβη κάτι; Δε μας έφεραν ακόμη το επιδόρπιο».

Έβγαλα το πορτοφόλι μου από την τσάντα μου, απομίμηση μιας επώνυμης σειράς, κι ακούμπησα στο τραπέζι την εταιρική πιστωτική κάρτα, μιας και, τυπικά τουλάχιστον, επρόκειτο για γεύμα εργασίας. «Μια συγγραφέας που έχω αναλάβει, και βρίσκεται σε περιοδεία, μόλις ξέμεινε στο Ντένβερ, κι η Τζούλιετ δεν απαντάει στα μηνύματά της. Χρεώστε το γεύμα εδώ, και τα λέμε στο γραφείο, εντάξει;» είπα απολογητικά, καθώς η Ντρου παραλάμβανε την κάρτα.

Έμοιαζε σαστισμένη. «Στάσου... τι;» Έστρεψε το βλέμμα της γρήγορα προς την κουζίνα κι ύστερα με κοίταξε ξανά.

«Μην ανησυχείς, το έχεις», είπα, τη στιγμή που η συγγραφέας μου έστειλε νέο πανικόβλητο μήνυμα. Αγκάλιασα και τις δυο τους, βούτηξα έναν τελευταίο τηγανητό σβόλο κασικίσου τυριού, τον κατέβασα με το υπόλοιπο κρασί στο ποτήρι μου κι έκανα μεταβολή για να φύγω...

«Πρόσεχε!» αναφώνησε η Ντρου. Ένα πνιχτό επιφώνημα ξέφυγε από τη Φιόνα.

Ήταν, όμως, πολύ αργά.

Έπεσα πάνω στον σερβιτόρο που στεκόταν πίσω μου. Το γλυκό που κρατούσε έφυγε προς τη μια μεριά, κι εκείνος προς την άλλη. Μεμιάς, άπλωσα το χέρι μου για να πιάσω το πιάτο, καθώς εκείνος έπιανε εμένα και κατάφερε να με τραβήξει ώστε να σταθώ όρθια. Παραπάτησα, ενώ εκείνος με συγκρατούσε, γραπώνοντας το μπράτσο μου.

«Άφογα αντανakλαστικά», σχολίασε με θέρμη.

«Ευχαριστώ, εγώ...» Και τότε ήταν που συνειδητοποίησα πως η άλλη παλάμη μου ακουμπούσε πάνω στο ιδιαίτερα στιβαρό στήθος του. «Ω!» Έσπευσα να του επιστρέψω το επιδόρπιο και έκανα ένα βήμα πίσω. «Χίλια συγγνώμη!» Τα μάγουλά μου κοκκίνισαν μεμιάς. Δεν τολμούσα να τον κοιτάξω.

Το μόνο βέβαιο ήταν πως είχα διατηρήσει την παλάμη μου πάνω σε έναν άγνωστο για περισσότερη ώρα από ό,τι ήταν απαραίτητο.

«...η λεμονόπιτα;» ρώτησε ο άντρας.

«Ναι, συγγνώμη, συγγνώμη, εμείς την παραγγείλαμε, όμως πρέπει να φύγω», απάντησα βιαστικά. Ένιωθα το πρόσωπό μου κατακόκκινο σαν κεράσι. Κινήθηκα γρήγορα γύρω του, μουρμουρίζοντας στις φίλες μου: «Καλή τύχη», καθώς έφευγα από το εστιατόριο.

Ύστερα από δύο τηλεφωνήματα στη Southwest Airlines και τέσσερα οικοδομικά τετράγωνα, είχα καταφέρει να κλείσω θέση στη συγγραφέα με την επόμενη πτήση για την τελευταία στάση της περιοδείας της. Κατέβηκα στον σταθμό του μετρό, ώστε να επιστρέψω στο κέντρο της πόλης και τη δουλειά μου... ενώ επιχειρούσα να διώξω από τη σκέψη μου την αίσθηση της δυνατής λαβής εκείνου του άντρα, τη στιβαρότητα του στήθους του, τον τρόπο που έγειρε προς το μέρος μου... Καλά είχα καταλάβει, είχε γείρει *πραγματι* προς το μέρος μου, σωστά; Δες και με *γνώριζε*; Ή μήπως φανταζόμουν καταστάσεις που καμία σχέση δεν είχαν με την πραγματικότητα;

Όταν η Κλέμενταϊν ζει το χειρότερο που μπορεί να συμβεί, πρέπει να βρει τρόπο να συνεχίσει παρ' όλα αυτά. Καταστρώνει λοιπόν το σχέδιο της επόμενης μέρας για να προστατέψει την καρδιά της: Θα δουλεύει σκληρά, θα βρει ένα καλό παιδί να αγαπά και δε θα ξεχνά να κυνηγά τη σελήνη.

Αυτό το τελευταίο είναι ανόητο και προφανώς μεταφορικό, αλλά η θεία της πάντα της έλεγε ότι χρειάζεσαι τουλάχιστον ένα μεγάλο όνειρο για να πορεύεσαι. Και τον τελευταίο χρόνο, το σχέδιό της δουλεύει σχεδόν ρολόι. Σχεδόν. Το ερωτικό κομμάτι είναι δύσκολο, γιατί δε θέλει να έρθει κοντά με κανέναν - δεν είναι σίγουρη ότι θα το άντεχε η καρδιά της.

Και τότε βρίσκει έναν άγνωστο στην κουζίνα της νεκρής θείας της. Έναν άνδρα με ευγενικά μάτια, προφορά του Νότου και γεύση λεμονόπιτας. Ο τύπος άνδρα που, αν δεν είχαν συμβεί όλα όσα συνέβησαν, θα μπορούσε να ερωτευτεί· κι ίσως το κάνει ξανά.

Όμως, εκείνος υπάρχει μόνο στο παρελθόν.

Επτά χρόνια μακριά, για την ακρίβεια.

Κι εκείνη κυριολεκτικά ζει επτά χρόνια μετά, στο μέλλον του.

Στο κάτω κάτω, η αγάπη δεν είναι ποτέ θέμα χρόνου αλλά συγχρονισμού.

**«Ζωηρό, βουτηγμένο στη μαγεία.
Συναισθηματική απόλαυση».**
Publishers Weekly

**«Η Ashley Poston δημιούργησε και πάλι έναν κόσμο
παράδοξο, ρομαντικό και ακαταμάχητο».**
Emma Straub, συγγραφέας

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s i c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ./ΣΗΣ: 29612